

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Середа, 7 жовтня 1987 року

№ 121 (3940).

Ціна 2 коп.

ПАМ'ЯТАЮЧИ ПРО ГРЕЯ

Найперше, що владає у віці — її скромність. В одязі, у манері говорити — скупі, у звичці посміхатись, схилиючи голову набік. Та вже через літності я помітила, що Іриніне плаття пошите з неабияким смаком, а тон підібрані босоніжки, а плетена корзинка якнайпраще пасує до всього її вигляду. Коли розмова заходить про те, що її хвилює, Іра Шабанова висловлює цікаві, тверезі думки, які не завжди почуєш від найрозумнішого співрозмовника: у такі хвилини вона не губиться, а дивиться через скельця окулярів прямо у вічі.

— Ти давно вже працюєш на швейному об'єднанні?

— Дея з половиною роки.

— Подобається?

— Мабуть, звикла. Бо спочатку, як прийшла після училища, рахувала хвилини до закінчення робочого дня. Мене поставили пришивати ярлики. Не встигала, були неприємні розмови з майстром. Хотілося швидше десь піти звідси, знайти цікавішу роботу. Тепер я пришиваю кишені. Це теж складно, але я вже освоїлася.

— І все ладиться? Не виникає проблем?

— Звичайно, проблеми є. На цій операції повинно працювати двоє, зараз я одна. Тих, хто виконує наступну операцію — аж троє. Ясно, що я не встигаю повністю забезпечити їх роботою.

— А що ж ваші майстри?

— Майстри у нас дуже хороші. Вони завжди розуміють ситуацію і намагаються допомогти. Якщо вимагають обставини, то й за машинку сідають. Як от Ніна Василівна Котова.

Дівчина — профгрупорг, член штабу цехового «КП». Штаб проводить рейди по дисципліні, по якості.

А ще подобається їй відвідувати танцювальний гурток.

— Ми вже раз виступали, здається, в червні. Розучили російський народний танець Хаїлювалися, звичайно, дуже, але виступили нормально. Та-

нець — це якесь самовираження. Мені буде дуже шкода, якщо наш гурток розпадеться.

— Т.

— Нас залишилось тільки четверо. Не хочуть ходити — і все. Відмовка одна — немає часу.

— Як ти вважаєш, у вас на підприємстві комсомол має авторитет?

— Має. Але не такий, як потрібно. Комсорг на чейо хороше. Ось у нашому цеху Лариса Родоні. Вона старається, організовує, вимагає. Але більшість людей все ж байдужі до цього. Закінчилася зміна — «немає часу» і все. Дуже непросто зацікавити.

— Який вихід ти бачиш? Ірина щиро признається:

— Не знаю.

— Іро, ось ми говорили про танцювальний гурток. Як ти ставишся до сучасних танців, до брейку, скажімо?

— Мені подобається. Рухи складні, — я б, мабуть, так не змогла, — дуже пластичні, красиві. От дивись: він танцює і ніби хоче щось сказати. Тільки чомусь обличчя бездушне...

— Цікаво, а що ти любиш читати?

— Історичні романи. Ось недавно читала про

ЛІРИЧНИЙ ПОРТРЕТ СУЧАСНИКА

Пушкіна. Поезію люблю. У школі я її не розуміла. А тепер читаю і відкриваю для себе цілий світ, якого раніше не знала. Те, що в житті здається простим, буденним, у віршах набирає якогось іншого смислу, вищого, кращого.

Мене зацікавив духовний світ цієї дівчини, отож заважує на запитання, трохи несподіване навіть для мене:

— Іринко, яким ти уявляєш свого майбутнього чоловіка? Якими рисами він повинен володіти?

— Мабуть, щоб вимагати чогось від іншого, самому, в першу чергу, треба бути доброю людиною. Взагалі, у мене погляди з цього приводу ненормальні.

— А все-таки?

— Хочу, щоб було взаєморозуміння. Щоб зберегти у взаєминах щось піднесене, справжнє. Але так буває рідко.

— У тебе є якесь життєве кредо?

— Чомусь запам'ятались слова капітана Грея з кінофільму «Червоні вітрила»: «Якщо хочеш мати щастя, будуй його сам». Ці слова надають мені впевненості. Нагадують про те світле й чисте, що несуть у собі герої Грина. Мені це в житті потрібно...

С. ОРЕЛ.

м. Кіровоград.

На знімку: швачка Ірина ШАБАНОВА.

Фото В. ГРИБА.

Нова книга Віктора Александрова

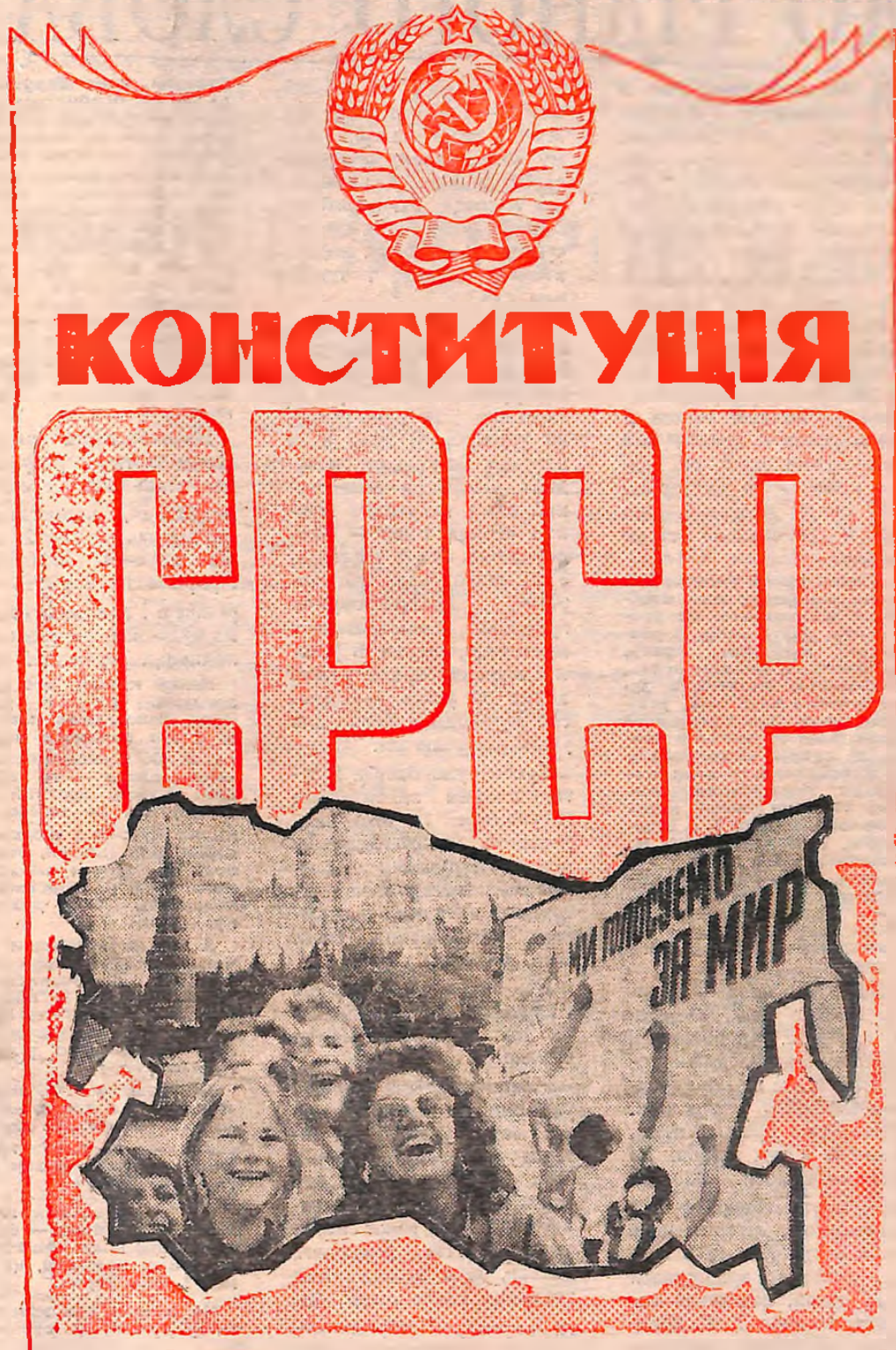
На полицях книжкових магазинів з'явилася книга письменника Віктора Александрова «Михайло Фрунзе», яка побачила світ у видавництві ЦК ЛКСМУ «Молодь». Її автор тривалий час проживав у Кіровограді. Працюючи над книгою, В. Александров вивчив велику кількість архівних документів і ма-

теріалів. На її сторінках йому вдалося відтворити образ революціонера-ленінця, партійного діяча, талановитого полководця. Ця повість значно збагатить пам'ять не тільки молоді, а й ветерани героїчними подіями й боротьбою ленінської партії більшовиків у важкий для Країни Рад час. На кон-

кретних прикладах автор показав зростання й становлення Михайла Фрунзе.

Нова робота Віктора Александрова, як і повість про сина полководця «Тимур — син Фрунзе», — безцінний подарунок читачам до 70-річчя Великого Жовтня.

І. СКРИННИК.

Планет О. БОСОВО.

План двох років— достроково!

Коллектив птахофабрики колгоспу «Шляхом Леніна» достроково виконав план двох років п'ятиріччя. Державі продано 14 мільйонів 880 тисяч штук яєць, що на 2 мільйони 900 тисяч штук більше плану.

Найбільший внесок у досягнуте серед молоді птахофабрики зробили оператори Марія Заболотна, Тетяна Стецюра, слюсарі

Леонід Гребенюк, Сергій Іванченко.

Свої трудові здобутки колектив присвячує Дню Конституції та 70-річчю Великого Жовтня. Протягом місяця колектив планує до ювілейної дати виробити ще 700 тисяч штук яєць.

Н. МЕЛЬНИК.
Гайворонський район.

Любин рубіж

Люба Шербакіна підійшла до стенду показників. Цифри були втішними. На серпень має по 2719 кілограмів молока від кожної корови. Те, що її ці-

РАПОРТИ СВЯТУ

кавлять результати своєї праці, недивно. В ці дні Л. Шербакіна з особливим інтересом зупиняється біля стенду. Справа в тому, що до 70-річчя Великого Жовтня комсомолка зобов'язалася надіти по 3000 кілограмів молока від корови.

Секретар комсомольської організації другого відділка колгоспу імені Кірова, як видно, слова свого дотримує.

Ю. ПРИСЯЖНИЙ,
завідуючий відділом комсомольських організацій Бобринецького району комсомолу.

ДЕНЬ МІКРОРАЙОНУ

4 жовтня під егідою мікрорайонного культурно-спортивного комплексу відбулося свято мікрорайону «Аерофлотський». У його програмі — посвячення в курсанти Кіровоградського вищого льотного училища цивільної

авіації, художньо-спортивне свято на стадіоні «Ікар» з виступами гімнастів, ансамблів, боксерів, футболістів.

Виступили ВІА, ансамбль бального танцю, духовий оркестр, тріо Сергія Коричева з КВЛУЦА.

Свято не концентрувалося в одному місці — його «точками» діяли біля новомиколаївського БН та автовокзалу. Занімилося свято концертним художньою самодіяльністю заводу радіовиробів, де всіх полонив ансамбль «Новеллія».

Л. СМОЛЯК.
м. Кіровоград.

АНОНС

УВАГА! УВАГА! УВАГА!

Із 30 жовтня по 2 листопада на Завадівській трасі обласного центру відбудеться традиційний республі-

канський турнір з велоспорту на призи нашої газети, присвячений 70-річчю Великого Жовтня.

Як і в минулі роки, метою змагань є популяризація та пропаганда велосипедного спорту в республіці, підвищення його масовості. Старт велосипедистів проводиться згідно правил, за-

тверджених Держкомспортом УРСР. У програмі змагань: — індивідуальні гоїнки; — естафета; — гонка на час. Команд переможців, а також найкращих спортсменів чекають призи. Отже, не забудьте: з 30 жовтня по 2 листопада — на Завадівській трасі!

СТАТТЯ-РОЗДУМ про те, як нахвосту вивчення української мови в школах обласного центру («Своє слово — чуна?», «МН» за 17 вересня), викликала широкій резонанс. В редакції довели й заходили вчителі, робітники, бібліотекарі. На стіл відділу учнівської роботи й соціальних проблем лягло чимало відгуків на публікацію. Читачі пропонують продовжити розмову.

ЛЮБОВ ДО РІДНОГО СЛОВА

ВЖЕ й не молоді ми з чоловіком, а постійно щороку передплічуємо «Молодий комуніст». І ось, прочитавши статтю, яка нас дуже склонила, а зокотілася висловити й свої думки.

Ужби трапився нагода шкестити перед мешканцями Кіровограда, Світловодська, Олександрії, Полтавського чи Смілоного, які пропонують видати газету російською мовою, а спробувала б довести, що їхні думки хибні, що рідна мова — то найдорожчий скарб людський. Про це я розповідаю своїм учням.

Перші уроки української мови у вересні мене особливо захоплюють. Це уроки про рідну мову, її розмаїтості, багатство, красу, барвистість, милозвучність, образність, виразність. Діти уважно слухають, усвідомлюючи, що без рідної мови вони не могли б знати ні історії, ні географії, ні математики, ні мови іноземної. Українською мовою творили світові красні письменники Т. Г. Шевченко, І. Я. Франко, М. М. Коцюбинський, Леся Українка, хоча тоді вона заборонялася, переслідувалася. Чому ж сьогодні, в «світлі волоні, новин», ми відвертаємося від рідного слова?

Російська мова — це наша мова, певно говорив В. І. Ленін. Ми повинні її вивчати, знати, вміти говорити, адже це мова міжнародного еднання. Розповідаю про це дітям, викладаю в них любов до російської мови. Завжди наголошую: говорити слід правильною, літературною російською. Але ні в якому разі не зраджувати своїй мові, повсякчас пам'ятати слова Т. Г. Шевченка: «І чужому наукається, й свого не зурайтись».

Багато мови знав Леся Українка, Іван Франко, Атагангел Кримський та інші, проте своєї рідної не зрадили!

Відмовитися від своєї мови — означає стати чужим і своїй матері, своєму дому, своєму дорогому, своїй любові. Я вважаю, що ті люди, які посягають на своїй мові чи джінсах чужі нам етикетки, посягають на собі частково і чужий нам дух.

Любов до рідного слова й ляхову у школярів не тільки на уроках, а й позаурочний час. Торік на засіданні методоб'єднання української мови я за власним бажанням провела відкритий позакласний захід — усний журнал «Рідна мова — найдорожчий скарб людини». Учні підготували 10 сторінок, використавши гримазливе, образотворче мистецтво, сценки. В успіху журналі брали участь понад 30 учнів 4—8 класів. Проводили його для учнів цієї школи.

Треба було бачити й чути, з яким захопленням готувалися і виступали учасники усного журналу, перед глядачами: декламували, відгадували вікторини, загадки, пояснювали походження своїх імен, окремих слів!..

Ось після таких уроків і думаєш: певне рідна мова для дітей може бути чужою?

Немає такого права, щоб українці не вивчали рідної мови, української літератури, своєї історії. Тим більше болить, що звільняють дітей від вивчення рідної мови самі ж українці. Не розуміють батьки, якої шкоди цим завдають своїм дітям. Діти виростають порядними, добрими, справжніми громадянами й патріотами, якщо батьки змалечку будуть прищеплювати любов до свого рідного. Так кажу, бо й мене також дити є. Із власного досвіду роблю висновки.

У нашому райцентрі такого зневажливого ставлення до рідної мови немає. Це явище для нас не типове, хоч окремі випадки трапляються. Буває й так, що вчитель сам український, а діти не вміють говорити українською мовою, чи не хоче показати — хто він.

А якщо виростає та явна анкета, дий — ну не цікаво повоше читати на українському? Ще й чесно слово вона дає.

Сумнію мене беруть щодо неї як особистості. Чим вона цікавиться, ні в неї друзі, якою мовою захоплюється, як вона поводиться в громадських місцях, як навчається, сильні нині прочитала. І чи взагалі існує в неї бібліотечний формуляр? Цікаво, сильні разів вона відідала український музично-драматичний театр (імені М. Л. Кропивницького)? Янчо вона говорить тільки російською мовою, то чи достигається чистоти мовлення, виразності, грамотності?

Пенізованість молодих говорить про результати неправильного сімейного виховання, недостатнього шкільного, а також засобів масової інформації. Природа не торпить породжені і захоплюється вона будничим, на зразок молодіжних сучасних течій. Нехай ножем, хто ще не зрозумів цінності рідної мови, запам'ятає повчальні слова великого педагога В. О. Сухомлинського: «Мова, слово — то життєвий різьць, здатний допирнутися до найпотаємніших кутків людського серця. Без слів, без мови, без слова до рідного слова не може бути ні людської вихованості, ні духовної культури».

А ось як актуально звучать сьогодні слова педагога Н. Д. Ушинського: «Мова народу — краєзнавство, що нині не в'яне й вічно знову розпускається, цвіт усього його духовного життя».

Ще говорять у народі: «Мова — це напів, на яній можна вишнати узори свого життя. Щоб краще вишнати, треба краще знати рідну мову».

М. Т. Рильський висловив так: «Мова — основа, не знаряддя, це наша зброя в ідейній боротьбі, це наш меч і наш серп».

Чи зможе хто заперечити ці думки, ці істини?

Є. БОСА,
вчитель української мови та літератури
Новгородської восьмирічної школи № 3,
відмінник народної освіти, ветеран праці.

ДОРОЖИТЬ КОХАННЯМ

Що писав Шіллер своїй коханій Лотті Лангефельд? А Карл Маркс — дружині? А які слова знаходив Володимир Правик, герой Чорнобиля, для своєї Надії, пишучи їй із московської лікарні?

Вірші, рядки з листів, пісні про кохання. Все це створює особливу настрій, коли хочеться думати про святість цього почуття, про високу культуру взаємин. Саме це й мали на меті організатори ввечора для молоді «Любов'ю дорожити вміє».

На ввечір запросили молоді подружжя Тетяну і Михайла Бак. Вони розповіли історію свого знайомства, про теперішнє сімейне життя.

Ввечір підготували пра-

цівники центральної районної бібліотеки, будинку культури, райкому комсомолу.

О. ШИШКА,
перший секретар Олександрівського райкому комсомолу.

КОЛГОСПНІ СТИПЕНДІАТИ

Брати Грищенки, Сергій та Андрій, направлені колгоспом «Дружба» Новомиргородського району на навчання. Право бути колгоспними стипендіатами вони заслужили сумлінною працею. Минулого року, наприклад, перед вступом в Олександрійський редгосп-технікум старший, Сергій, збирав хліба на комбайні, був помічником досвідченого механізатора М. П. Кальницького. А нинішнього літа, після першого року навчання, Сергій вже проходить практику у своєму колгоспі, працював підмінним ветеринарним фельдшером і успішно впорався зі своїми обов'язками.

Пішов стежкою Сергій й

Андрій. Із нинішнього року він — студент Олександрівського редгосп-технікуму. Його бажання — стати ветеринарним працівником, повернутися до рідного колгоспу класним спеціалістом.

В. МАКАРЕНКО,
Новомиргородський район.

НА П'ЕДЕСТАЛІ — МУЗИКАНТИ

Рішенням журі обласного управління культури Маловишківської дитячої музичної школи визнано переможцем огляду-конкурсу дитячих музичних шкіл Кіровоградщини, присвяченого 70-річчю Великого Жовтня.

Колектив школи нагороджено пам'ятним призом і Дипломом першого ступеня. У конкурсі високо оцінено участь учнів Тані Ковтуненко (бандура) і Олега Коваленка (фортепіано) — їх нагороджено грамотами обласного управління культури.

Л. КРАСНА,
виладач дитячої музичної школи,
М. Мала Виска.

ГАЙВОРОНСЬКІ ЗУСТРІЧІ

Як ви перевіряєте критичні сигнали, що надходять у газету?

Чому газета має назву «Молодий комуніст»?

Вийшла нова пісня. У «Молодому комуністі» вона може бути надрукована тільки через кілька місяців, та й нерідко без пот — одні слова. Чому так?

Нас цікавить життя наших однолітків за кордоном, але ми знаємо мало пише про них.

Зараз дуже багато розмов ведеться навколо шкільної реформи. Як у газеті я наступному році плануєте відобразити цю проблему?

Чому так мало газета друкує матеріалів про давню історію нашої області?

Чи не рідко з'являється в газеті сторінка для старшокласників «Вітрила»?

Де можна здобути професію журналіста? Що в ній хорошого? Роз-

кажіть, будь ласка. Більше друкуйте статей про людей нашого району. Чому у «Молодому комуністі» так мало пишеться про спортівні сім'ї?

Запитання, запитання, запитання... Не прагдуться, коли б за один день журналістам нашої газети доводилося відповісти на стільки запитань, як мишує суботи в Гайворонському районі.

Свято обласної молодіжної почалося із самого ранку зустрічати в сільських школах. Завалишська, Савківська, Хвишуватська десятирічні чекали журналістів у дошкільний час. Шкільного уроку для прес-конференції не вистачало. Збаганувались від цих зустрічей взаємно. Журналісти «МК», на-

решар Оля Лисничук. Шкільного для учнівської виробничої бригади чарже власними зусиллями відремонтувала школу — про це розказав бригадир Саша Мельник. Про зустрічі з ветеранами 5-ї гвардійської танкової армії — головною школьного музею Сергієм Білоус.

Автопробіг «Молодого комуніста» був лише гарною преюдією свята. Вже одразу після полудня біля районного будинку культури почали збиратись молоді. На свято запрошували офі-

цій. Багата програма свята на сцені будинку культури.

Прес-конференція, яку відкрив заступник редактора газети Анатолій Безтака, і в якій взяли участь начальник служби розповсюдження преси обласного виробничо-технічного управління зв'язку Л. М. Ра-тушнін, методист обласного управління освіти А. О. Калужна, працівник Гайворонського райкому комсомолу, стали продовженням зацікавленості розмови під час автопробігу. Розмови про свята запитання (гострі, несподівані, критичні), ділові поради надходили від читачів у записках, виношувались безпосередньо з місця — мікрофонові доставляло роботи в залі. І невідомо, скільки б надходило від читачів записки та листи до редакції, якби не подавали номери програми: вони також потребували часу.

Колектив редакції не залишив без уваги жодного письмового й усного питання, владуючи «Молодий комуніст» — записав учасників свята ведучий усного випуску газети відомий журналіст секретар «Молодого комуніста» Ігор Куценко.

Усний випуск газети — традиційна форма зустрічей із читачами. Ось і цього разу гайворонці побачили й почули «живу» газету. Перша сторінка: інтерв'ю кореспондента відразу комсомольського життя й економіки Юрія Яраного з кращою молоддю дояркою колгоспу імені Куйбишева Гайворонського району й області Надією Крисько та секретарем комсомольської організації доломитно-складового цеху Гайворонського тепловозового заводу Василем Пасхалюком. Читачі мали змогу зустрітись з Надією і Василем ввечір, оскільки того ж дня газета розповідала про гвардійців п'ятирічки в суботньому номері.

Кодесь на уроці історії діти мислять запитали: «А хто визволяв наше село?» І я не зміг відповісти. Почав запитувати однопосельчан. Ба-

кажіть і про труднощі у своїй роботі.

Яке місце в газеті займає питання про неформальні об'єднання: рокери, брейкери, металисти...

Коді з'явиться в газеті об'єднання нами рубрика «Клуб «Атлет»?

Я редактор стінної газети у школі. І ось кожного разу, коли потрібно випустити наш «Корчаківський», в мене виникають труднощі із дописами. Ходжу і вимагаю в учнів. А як у вашій редак-

приклад, відкрили для себе чудовий фотоклуб у Савківській десятирічці. Домовились, що незалежно від розмови про юних фотографів, надрукуємо найкращі фотознімки. У Хвишуватому учні не тільки уважно слухали й запитували, а й поділились своїми проблемами та успіхами. Про роботу комсомольської організації школи, про терпеливі труднощі учнівського самоврядування розповіла комсомольський сек-

тор, робітниця Завалишської графічного комбінату. Гаміт і білі для століття із поробками: історично динуться з під головок сивих історичних іжачок, виготовлених із пластиліну і сиринки, шпирі й довірливо регоче глиняний клоун, а скільки вишнє, в'язання — все це виготовили умілі руки учнів Гайворонської середньої школи № 5.

Та ось у переповненому залі лунає тріпоті дванадцятиголосного

Валерій ГОНЧАРЕНКО

ІЗ НОВОГО РУКОПИСУ

СВІЧА У СВІЧАДІ

У поліску подум'я свічки послухай,
В чужому злослов'ї себе не втрачай.
Це істина: скільки в свічаді не дмухай,
Все одно не погасне у цьому свічаді.
У поліску подум'я свічки від себе
Забачтеся в лавтра втілі навіропки,
Щоб зоряно вилітять пісню в небо...
Поєзі, всі ми — твої боржники.
У поліску подум'я свічки в свічаді
Нараз оживуть сто веселих неділей,
І мрія заб'ється на давнім причалі
Недійснених і небагнених ладій.
У поліску подум'я свічки все це
Наврядчій у світлій шемітній журбі.
Свіча у свічаді, як слово у серці.
Тільки б його не згасити в собі.

Тому, хто помер на світанку

Вже промінь дзвінкий у вікно не постука,
Тобі не розкаже тремтіння чудесна.
Нарешті, земляне, узяв твою мука,
Та радість від щастя, на жаль, не воскресне.
В татарник сховалась твоє недужий,
Де тиша пісню з усього плаче.
І горлиця вип'є пісню з калюжі,
Та твою спрагу не напоїть одначе.
Ніколи дорога сльоз не поглине,
Не візьме у брані твоїх слез і слези демон.
І все ж ти пробач мені, мій мандрівниче,
Що ми — не з тобою хо слідом ідемо.
Прости, що востаннє і востаннє ідемо.
В тобі не остане пробу твоє життя.
І я тільки, владяй мені в долоні,
Моє життя, губами твоїми стисну.
Без тебе у світі тремтіння квітні,
Де може пристанити сліди і наше.
О хто б ти не був мого, а чи літній,
Пробач, нещастя моє, а не інше!

СЬКІ ЗУСТРІЧІ

рефер Оля Ніснюк, Північного лінійного виробничого бригади, яка вдалася зусиллями відомої бригади, бригади Саша Мельник. Про зустріч з ветераном 5-ї гвардійської танкової армії — головною школьного муром Сергієм Білоус.

Автопробіг «Молодого комуніста» був лише першим етапом свята. Вже одразу після закінчення районного будинку культури почала працювати молоді. На свято запрошували аф-

фойе будинку культури — виставка молоді науково-технічної творчості станції юних техніків: літаки, кораблі, електронні. Тут же фотостанція: зі своїми до вас розміщується Герон Радянського Союзу Валерій Гринчак (про нього — інтерв'ю в газеті), хлопці наші газети, хлопці й прославлені

Відкрили його перший секретар райкому комсомолу Наталя Пимчук.

Цілий рік ми чекали цього свята, — сказала вона. — Бо ще в жовтні минулого року, коли проводилось свято газети у Знам'янці, ми закликували журналістів області молоді до себе.

Багата програма свята на сцені будинку культури. Прес-конференція, де підтримав заступник редактора газети Анатолій Безтава, і в якій взяли участь начальник служби розповсюдження преси обласного виробничо-технічного управління з'ясував Л. М. Ратушний, методист обласного управління професійно-технічної освіти Л. О. Калужна, працівники Гайворонського райкому комсомолу, стала продовженням зацікавленої розмови під час автопробігу. Різноманітні запитання (гострі, несподівані, критичні), ділові поради надходили від читачів у записках, виполошувались безпосередньо з місця — мікрофонові записки робили в залі. І невідомо, скільки б їх надійшло, якби не мікрофон, який не подав ніяких номерів програми: вони також потребували часу.

Колектив редакції не залишив без уваги жодного письмового й усного питання, плануючи «Молодий комуніст» — зацікавлені учасники свята ведучий усного випуску газети відомий журналіст секретар «Молодого комуніста» Ігор Куценко.

Усний випуск газети — традиційна форма зустрічі з читачами. Ось і цього разу гайворонські молоді й почули живіше газету. Перша сторінка: інтерв'ю кореспондента відділу комсомольського життя і економіки Юрія Ярового з кращою молоддю державного колгоспу імені Куйбишева Гайворонського району в області Надією Крисько та секретарем комсомольської організації лінійно-складового заводу Василем Пасхалюком. Читачі мали змогу зустрітись з Надією і Василем вдруж, скільки того ж дня газету розповідає про гайворонську п'ятирічку в особистому номері.

Коли ж на уроці Сергій діти мене запитали: «А хто визволяв наше село?». І я не зміг відповісти. Почав запитувати дорослих. Ба-

гато хто навіть в обличчя визволителів пам'ятають, а які армія визволяла — не знають. Ось змідтоді й почалася пошукова робота наших

червоних слідопитів, — так почав свою розповідь у другій сторінці усного випуску газети вчитель історії Хашу-ватської середньої школи Л. І. Солгунський. Про комсомольців двадцятих років поділились спогадами один з перших комсомольців Гайворонського району, ветеран війни й праці В. П. Волхонський. Нарис про нього також «Молодий комуніст» опублікував у суботньому номері.

Кореспондент відділу комуністичного виховання «Молодого комуніста» Сергій Бондарев, який вив другу сторінку усного випуску газети, передав слово ведучому наступної, третьої сторінки, завідувачу відділом учнівської молоді і соціальних проблем Василеві Бондарю. Розповіді про літературну подорож «Гроно», віршам гайворонської поезії Марини Джус і кіровоградця Лариси Калужної аллюдували читачі.

Закінчився усний випуск гумористичними мініатюрами кіровоградця Анатолія Висоцького і цікавою бесідою про довільного організатора позакласної роботи СШ № 5 м. Гайворона Алію Русавської, учасника молодіжного театру естради «Ровесник» Вікторії

Памиско, вчитель історії СШ № 2 Олександра Комірного і члена клубу стержокласників «Діалог» цієї ж школи Сергія Дідюра.

В ході усного випуску газети були вручені призи редакції газети і райкому комсомолу пе-

ремоніям Вікторії і колективі.

До півночі ночі тривала зацікавлена розмова про молодіжні проблеми, досвід комсомольських організацій з різноманітних питань, про те, як це впровадити в обласній молодіжній газеті.

Закінчилась свято концертом артистів художньої самодіяльності Гайворонського районного будинку культури і ансамблем «Імпульс» Новгородківського районного будинку культури.

Журналісти газети вшанували, що розмови, які відбулися в день гайворонських зустрічей, стануть приводом для змістовних публікацій. Що «Молодий комуніст» відтепер матиме в Гайворонському районі ще більше прискіпливих читачів, серйозних порадників і щирих друзів.

Наш кор.

На знімках: на естраді — солістка групи «Імпульс» Новгородківського РБК К. СТУЧИНЬСЬКА, самодіяльні пісні виконують вчитель історії Гайворонської СШ № 2 О. КОМІРНИЙ (справа) та учень цієї ж школи С. ДІДЮР.

Фото О. ІВАНОВА.

«КРУГЛИЙ СТИЛ» «МК»

ОРЕСПОНДЕНТ: Петреба в обговоренні документа про розвиток охорони здоров'я назріла. Як відзначається в Проекті, в останні десятиліття у діяльності органів і закладів охорони здоров'я стали проявлятися і наростати негативні тенденції. Ці від-

Г. В. СОЛОМКО: Безперечно. В сьогоднішній розмові беруть участь наші комсомольці, які найбільше працюють — п'ять років у нашій лікарні, тому вони не зможуть оглянутись на ті десятиліття, про які йдеться

аптеку міжколгоспна перебудована механізована колони. Марина ШЕКЕРА: Станцію швидкої допомоги відкрито в нашій лікарні торік. Але ще й досі ми не маємо власного будиночка. Містимось у невеличкій кімнатці — ніде повернутись.

Вячеслав ДУНДУКОВ: Потрібно ж у швидкій допомозі велика — тільки за дев'ять місяців нинішнього року ми маємо 13 тисяч викликів. Торік за рік було десять тисяч. Але умови праці в нас... На жодній із трьох машин немає рації, взагалі гаража для машин

добре мають, якщо їх у нас в дві-три рази більше, ніж потрібно? Треба негайно будувати дошкільні заклади. Тих п'яти, що є в нашому місті, явно не вистачає.

КОР.: Окремим розділом у Проекті намічено розв'язати питання підготовки й виховання медичних кадрів. Як сьогодні ця робота поставлена у вас?

Г. В. СОЛОМКО: Найперше скажу, що з негатами знаннями приходять до нас випускники, а от практики, зрозуміло, бракує. В нас добре поставлена настав-

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТ ЦК КПРС І РАДИ МІНІСТРІВ СРСР

ФОНД ЗДОРОВ'Я — ПРЕКРАСНА ІДЕЯ

«Основні напрями розвитку охорони здоров'я населення і перебудови охорони здоров'я СРСР у дванадцятій п'ятирічці і на період до 2000 року» — проект цього важливого документа сьогодні широко обговорюється в країні. Бо питання здоров'я кожного з нас — це питання здоров'я всього нашого суспільства, наших успіхів і перемог. Проект обговорюється в робітничих, педагогічних, колгоспних колективах. Та насамперед уважно вчитуються в нього працівники медичного обслуговування населення. Наш кореспондент зустрівся із працівниками Долинської районної лікарні секретарем партійної організації лінійної мікропедіатром Г. В. СОЛОМКО, комсомольцями, лікарями швидкої допомоги Мариною ШЕКЕРОЮ й Вячеславом ДУНДУКОВИМ, секретарем комсомольської організації, педіатром Сергієм ОСТАПЧУКОМ, терапевтом Ольгою ВАЙНАГІЙ, стоматологом Олександром ДАНИЛЮКОМ і завідувачим аптекою Євгеном БУЛАТОВИМ.

В Проекті Я ж працюю в Долинській райлікарні уже майже тридцять років. Що за цей час змінилось? Побудовано поліклініку, за-

асфальтовано територію, пічне опалення замінили водяним, що, може, які дрібниці... А фактично, як була лікарня побудована до війни на 150 ліжок, такою вона є й досі. Пастопітня. Населення в місті за ці роки зросло, нам треба мати ліжко на найменше на 250 ліжок. Якщо норма площі на одного хворого в лікарні має бути 7 квадратних метрів, то ми маємо 2—3. Не вистачає повітря людям, а тому й видихують вони повільніше. Поліклініка розрахована на 250 прийомів на день, а приймаємо більше 500 чоловік. Оце є негативні тенденції.

Ольга ВАЙНАГІЙ: Я в Долинську приїхала три роки тому за направленням. Перше, що мене найбільше вразило — лікарів в нашій поліклініці — де рук помити. Як же це будували поліклініку й не думали про елементарне дотримання гігієни в ліку-

вальному закладі? Наше терапевтичне відділення найкраще в лікарні. Але в палатах дуже тісно. Окрему палату треба мати для робітників гірничо-збагачувального комбінату, окрему — інтенсивної терапії. А де взяти площу? З внутрішніх, як кажуть, резервів шукайте. То тепер так тісно всім, що ніде було б поставити нову ліжковану апаратуру, якби її мали...

Г. В. СОЛОМКО: Справді, гроші на нову апаратуру знайшлися б, але — тісно. Євген БУЛАТОВ: Тісноту бодай трохи можна було б лікувати, якби побудували аптеку. П'ять років уже зводиться вназі, і не видно будівництву кінця-краю. А в нинішніх умовах ні збирати медикаменти так, як слід, не можна, ні приготувати... Г. В. СОЛОМКО: Буде

немає — стоять автомобілі надворі і влітку, і взимку, часто від того ламаються, ремонтуються...

КОР.: Як я зрозумів, зміцнення матеріально-технічної бази для вас проблема номер один?

О. ВАЙНАГІЙ: Так. Але не менш болюче й друге — плінність кадрів. Не дуже затримуються молоді лікарі та середній медперсонал тут бо, щоб отримати квартиру, то треба дуже довго чекати... Ось молоді лікарі-стоматологи Бруси приїхали сюди разом зі мною, попрацювали трохи та й поїхали. Хіба вони одні?

Г. В. СОЛОМКО: З липня місяця на баланс лікарні передано гуртожиток, який належав раніше комбінатомовому заводу. Думаю, що тимчасово ми житлову проблему розв'яжемо. Треба буде тільки відремонтувати той аварійний гуртожиток. А взагалі досі в райцентрі будівництво справді рухалось дуже повільно.

КОР.: Значне місце в Проекті відведено профілактиці захворювань. О. ВАЙНАГІЙ: Це основа нашої роботи.

Г. В. СОЛОМКО: Районна лікарня повинна мати профілактичне відділення. Іноки що ми створили лише кабінет профілактики. Загальну диспансеризацію населення ми проводимо активно.

Олександр ДАНИЛЮК: Стоматологи профілактичними оглядами охопили все населення району.

Сергій ОСТАПЧУК: Педіатри також. Ще хочу сказати про болючу проблему, яка стосується нас, педіатрів. Дуже діти хворіють. Чому? Дитячі садки перебудовані в Долинській. Не менше двох років треба стояти в черзі, щоб влаштувати свою дитину в дитсадок. Ось і спробуйте агітувати наших мам за народжуваність. Та й хворіють як часто діти! Хіба може няня, вихователка доглядати

О. ДАНИЛЮК: Багато мені в перші роки допомогла Ліна Олександрівна Шевченко — районний стоматолог. Та й зараз за порадою йду найперше до неї.

Г. В. СОЛОМКО: Райхірург Сергій Іванович Кравець, райтерапевт Валентин Миколайович Мазаний... Наставництво у нас не на словах, а на ділі. Дані, підвищення кваліфікації і лікарів, і середнього медперсоналу, різні конференції, семінари — це справжня школа для молодих медиків.

С. ОСТАПЧУК: А передавати досвід сьогодні справді в нас є кому: в комсомольській організації лікарні на обліку стоїть 74 комсомольці.

КОР.: І останнє запитання: як ви особисто ставитесь до таких рядків, записаних у Проекті: «На кінець 2000 року збільшити у 5 разів обсяг платних медичних послуг, що надаються населенню»?

Г. В. СОЛОМКО: Не схвалюю цієї думки. Не знаю, може, з економічної точки зору я по-ділетантськи суджу, але...

О. ДАНИЛЮК: Медицина наша уже 70 років безплатна. І ось ми робимо крок назад?

С. ОСТАПЧУК: Так, лікувати радянських людей слід, як і досі. Це одна з переваг соціалістичного суспільства.

Є. БУЛАТОВ: Більше того, треба, щоб ліки дешевшали, бо деякі дуже дорогі.

КОР.: А щодо ідеї створення Радянського фонду здоров'я?

М. ШЕКЕРА: Прекрасна ідея.

О. ВАЙНАГІЙ: Так, думаю, скаже кожна радянська людина. Віддати у фонд здоров'я частину своєї зарплати — що може бути благородніше? Здоров'я — найдорожче, що має людина.

Розмову записав В. БОНДАР.

Тому, хто помер на світанку

Вже промінь дзвінко у тебе не постука.
Тобі не розквітне троянда чудесна.
Нарешті, земляне, у тебе не мука.
Та радість від цього не в тебе, не воскресне.
В татарини сховався вітер нещасливий.
Де тиша піскам в улоговині плаче.
Де горлиця вип'є з неба калюжі,
Та ти свою справу не втрачай одначе.
Ніколи дорога суети не втрачає.
Не візьме у тебе тебе скорості демон.
І все ж ти прокинешся, ніби мандаринчик,
Що ми — не з гоубою, хоч слідом ідемо.
Прости, що востаннє тебе не зустріли,
В тобі не озвучили пробудження життя.
І я тільки, з твоїм лицем долі, не стисну.
Моя майка, губами ім'я твоє не стисну.
Без тебе у світ гирлявимо квітати,
Де може пристануть сліди наші.
О що б ти не був молодий, чи літній,
Пробач, нещасливцю, бо ти не інший!

ОЗЕРО РІЦА

Озеро Ріца.
Знов мені сниться:
Підже птиця в темний каньйон.
Всім колом небудь треба спиктисся
Чи обирати далішній спол.
Добре, якщо про зневіру забуду.
Хто в її полі що не поліг?
Навіть в поділлі хоч на секунду
Хочу продовжити власний політ.
Мури дерев і смарагдовий спокій.
Світле трав'янистий, будь благословен.
Йти йому вірою в людяність, в оцінь
Правда і совість у людях живе.
Ясе мені сниться: пілях серпантиниться
Лі гори, які заманили мене
Озеро Ріца. Небо і птиця.
Хай нас майбутнє не обмане.

НА ЗВЕРІГАННІ в Держархіві Кіровоградської області знаходяться особисті листи, спогади, автобіографії, анкети членів організованої 1917 року Єлисаветградської організації більшовинів, депутатів Ради, організаторів військово-революційного комітету та Червоної гвардії. Напередодні 70-річних ювілеїв Великої Жовтневої соціалістичної революції, встановлення Радянської влади на Україні та проголошення влади Рад у Єлисаветграді газета пропонує читачам серію розповідей про бійців революції, ветеранів партії нашого краю.

До когорти єлисаветградських революціонерів, котрі брали активну участь у боротьбі за владу Рад у нашій країні, належить і Костянтин Архипович Скульський.

Народився він у місті Умані тодішньої Київської губернії у багатодітній сім'ї робітника. Із дванадцяти років хлопчик почав наймитувати у приватних будівельників.

У шістнадцятирічному віці юнак іде працювати на Уманський чавуноливарний завод різнорабочим і лише через чотири роки отримує кваліфікацію слюсаря.

1903 року Костянтин призивають до армії і на-

відслуживши, у 1908 році Костянтин повертається на Україну і влаштовується на Єлисаветградський завод Ельворті слюсарем - інструментальником. Тут він вступає до профспілки металістів.

У 1912 році К. Скульський разом з іншими більшовиками бере активну участь в організації зборів коштах серед робітників міста у фонд газети «Правда». Про цей внесок єлисаветградців Ленін згодом писав у

лидимира Ілліча Леніна, який 23 квітня у виступі на Балтійському суднобудівному заводі говорив про необхідність соціалістичної революції. Через рік Костянтин Архипович писав: «Згадуючи товариша Леніна, я пригадую бурхливий 1917 рік і ту щасливу хвилину, коли я приїхав у місто Петроград — цей котел, в якому готувалась російська соціалістична революція. А також я щасливий тим, що в такі дні слухав і ба-

в гостродискусійній обставині він розповів робітникам про становище в столиці. «Коли задали питання про партійність, відповів, що більшовики. Меншовики накинута на мене і хотіли знати з трибуни. Коваль Зосимов став попереду, загрозивши шлях меншовикам, і звертаючись до мене, сказав: «Говори, товаришу Скульський, все говори, як живуть і як борються петроградські робітники», — згадував ветеран революції.

Згодом Скульський очолює шойно організований заводський партосередок із семи чоловік, які встановили зв'язок із повітовим комітетом РСДРП, часто виступає на робітничих зборах і мітингах.

25 жовтня 1917 року (за старим стилем) відбулась Велика Жовтнева соціалістична революція. Більшовики Єлисаветграда Т. М. Гуляницький, К. А. Скульський, І. М. Чернишов та інші винесли на засідання місцевої Ради питання про передачу їй всієї влади, про створення ревкому. Та меншовики й есери бойкотували революційні пропозиції,

продемонструвавши тим самим політичну неспроможність Ради.

У грудні Скульський входить до виконкому новообраного більшовицького складу Ради, яка взяла курс на повну перемогу Радянської влади в місті та повіті. Він бере безпосередню участь в затриманні та роззброєнні військових частин, які направлялися через Єлисаветград.

У період окупації Єлисаветграда в громадянську війну Костянтин Архипович перебуває на підпільній роботі у Великому Токмаку. Після відновлення Радянської влади у нашому краї К. А. Скульський очолював парторганізацію заводу «Червона зірка», працював на трудовому фронті — на будовах Москви, Харкова, Житомира, Сталінабада. Помер ветеран революції у 1960 році.

С. ШЕВЧЕНКО,
директор Держархіву
Кіровоградської області.

ВІН СЛУХАВ ЛЕНІНА

вправляють в Занепадський залізничний батальйон. В армії він дізнається про події першої російської революції. Пізніше ветеран згадує: «Дізнавшись, що робітники міста Кизил-Арваде страйкують, ми, солдати, вирішили приєднатися до них, оголосивши збройне повстання у Кизил-Арвадському гарнізоні. Повстання тривало три дні, на четвертий його розгромили наразні війська».

статті «Підсумки північної роботи». На початку першої світової війни К. Скульського мобілізують до армії. Лютневу буржуазну революцію він зустріє у місті Торжку Тверської губернії. Багато ініціативи і зусиль у цей час Костянтин Архипович докладав до організації доставки солдатів газети «Правда». Під час однієї з поїздок до Петрограда у справі доставки газет йому вдалося вбити і слухати Во-

договора великого вождя. Хто ж в той час, той знає, яким дорогим було живе слово, яке виходило з уст Леніна. З приїздом товариша Леніна в Росію, коли робітники чули його промови, вони наочно переконалися в правильності революційного руху і стали вступати до комуністичних загонів. Партія більшовиків почала зростати. Після демобілізації в травні 1917 року К. Скульський повертається на завод Ельворті. На мітингу

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

ЗАКОН добротворення. Так можна охарактеризувати Конституцію СРСР, створену волею і розумом радянського народу. Вона має величезні потенційні сили, здатні звеличити людину, піднести її до нових вершин. Свідчення цьому — наш широкій наступ на негативні явища. Але трапляється ще й таке...

Події, які відбулися у п'ятницю 18 вересня біля олександрійської дискотеки «Фестиваль», вже наступного ранку були відомі, мабуть, усьому місту. І хоча колося лиха, яке набуло шаленої швидкості, було вчасно зупинене працівниками охорони правопорядку та об'єднаним комсомольським загonom дружинників, про це тепер мовчати не можна.

Не можна забути слова заступника начальника відділу карного розшуку Олександрійського міського відділу внутрішніх справ Бориса Мазуренка: — Ніколи не протистави собі залякування хоча б хвилини на десять...

Для повного усвідомлення подій 18 вересня цього року давайте повернемося на місяць назад, у вечір 30 серпня. Саме тоді шахтарське місто відзначало своє професійне свято. І ті, хто був справді причетним до нього, святкував. Навіть не здогадуючись, що під час фейерверку на честь підкорювачів надр відбулось щось неприємне. А саме: кіровоці (хлопці з Кіровоградського мікрорайону міста) зіткнулися з металістами. Інцидент був викликаний поведінкою останніх, які кричали «Хей металісти!» зі скриньками догори двома пальцями. Майже миттєво з металістів було зірвано їхню назміну амуницю у вигляді ланцюгів, значків та інших металевих «фенечок». Не маючи можливості протиставити силі силу, металісти відступили. Відступили, вважаючи, очевидно, свою поразку відносною. А вже наступного ранку почали збирати резерви. Не залишилися в боргу і кіровоці. До вечора 18 вересня було створено дві справжні армії: десь сто п'ятдесят на сто

п'ятдесят. До підготовки бійки було залучено всіх, хто цілими днями у приміщенні розуміння стиряє підшоми у центрі міста.

Як зізнався один із затриманих під час безладу, працівник місцевого райенергоуправління двадцятирічний Сергій Хода-

лася підготував до майбутньої сутички, яка тривала до самого вечора. Запрацював механізм «оповіщення» — короткий по формі і цинічний по суті: «Бути готовими... Сьогодні ввечері...». Але й тут не можна стверджувати, що три сотні молодих людей тільки й жили наступною бійкою. Як влучно сказав начальник міської інспекції у справах неповнолітніх Володимир Щербань, «у багатьох спрацював стадийний інстинкт». В тому числі й у денних комсомольців. Так, серед затриманих біля «Фестивалю» були учні місцевого індустріального технікуму Ігор Коритко і Костянтин Ми-

нічного не скаже, а просто «пересидить» ліхо у власній квартирі? Сердюк виставив третій шлях: взяв із собою діачину і пішов «подивитись, що ж воно таке буде». І коли перший секретар міського комсомолу Анатолій Юнак запитав у нього, а хто ж ти такий, то Сердюк відповів: «Я — просто кіровоць». Ні, не комсомольць, не спортсмен, не радянська людина, а саме «кіровоць». Адже тієї години весь світ Сердюка був поділений лише на «кіровоців» і «металістів».

заслуженого майстра спорту олімпійського чемпіона Валерія Борзова, сказавши відразу після бійки спартакіадських і динамістських «фанатів» на пероні залізничного вокзалу міста Києва:

— Ми маємо справу із запущеною «хворобою». Неформальні об'єднання існують, незважаючи навіть на всі заборони, які приймалися в минулому. Із цим сьогодні необхідно рахуватися, із цією молоддю необхідно плідно і знову ж таки неформально працювати.

Досвід показує, що «металі» в Олександрії прокинули й далеко під землею. На вентиляційній трубі 45-го бортового штреху шахти «Верболюзівська» виведено «бать хард-рок, давай хей-метал!». А в який бік буде направлено рух кіровоців?

Запропоновано всім цим мейн довелось чути від секретаря Олександрійського міського партії Л. О. Матанової та другого секретаря міському комсомолу Юрія Норина. І ватажок олександрійського комсомолу Анатолій Юнак своєї вини тут не знає. Але ніяка палиця мас довільно. Як би міському комсомолу не йшов назустріч проблемам молоді, це ні до чого ватомого не приведе без розуміння і підтримки комсомольських, партійних і громадських організацій підприємств. Вже наступного ранку, у суботу, міському комсомолу розіслав тривожні листи по всіх підприємствах і навчальних закладах, в яких працюють і навчаються правопорушники. І до цього, коли відбулась засідання бюро міському, жодна (!) комсомольська, партійна чи громадська організація міста не розглянула ці сигнали. Мовляв, Юнак сам розбереться!

Мені здалося, що Юнакові легше працювати з правопорушниками, ніж із тими, хто повинен допомогти йому в першу чергу. Отож перед олександрійською комсомолією (і

не тільки перед нею) ставиться важливе і термінове завдання: налагодження необхідної роботи в первинних організаціях. Адже, розраховуючи на підтримку міському комсомолу, вони повинні бути готовими запропонувати тому таку ж саму підтримку. Велика роль належить тут місцевим Родам народних депутатів, партійним організаціям при обов'язковій підтримці комсомолу.

У мої руни потрапила газета «Трибуна шахтаря» за 17 вересня, в якій автор статті «Ох, «Фестиваль»! В. Олесін лише за день до сутички попереджував: «Потрібні ліквідаційні форми культурно-масової роботи. До того ж на обмеженість діапазону діяльності центру («Фестиваль») — АБТ! звернули увагу міський комітет комсомолу та відділ пропаганди і агітації міському партії, рекомендували поліпшити становище. Було вирішено створити тут ніяких клубів за інтересами... Але назвати роботу цих клубів планомірною і повнокровною, на жаль, не можна. Вона проводиться епізодично, так би мовити, від випадку до випадку, або якщо ще точніше — по мірі можливостей».

Займимось над цими рядками і для того, щоб зрозуміти розрив, який допустили керівники підприємств (в даному випадку шахти «Світлопільська», який належить «Фестиваль») з міському комсомолу. «Рекомендували поліпшити...». Але чи звернухтось увагу на ці рекомендації?

«Олександрійська історія» закінчилася. Точніше — попереджена. Її попередили правоохоронці. А не ті, кого можна вважати попереджувачами «по штату», — комсомол і громадськість.

С. БОНДАРЕВ,
спецкор «Молодого комунар».
М. Олександрія.

Заст. редактора
А. БЕЗТАКА.

Олександрійська історія

або РОЗДУМИ ПРО ТЕ, ЩО ВДАЛОСЯ І ЧОГО НЕ ВДАЛОСЯ ПОПЕРЕДИТИ

ковський: «Домовились битися на кулаках».

Однак дехто приніс із собою палиці, важкі речі, дехто набив кишені піском.

— А пісок для чого? — здивувався хлопець, коли бюро міському комсомолу розглядало справу комсомольця Ходаковського. І був дуже здивований, дізнавшись, що для «осліплення» противника. На мою думку, Ходаковський був шовінацький не самим відкриттям «сили піску», а тим, що жертвою міг би стати й він. Склалося враження, що дехто просто не замислювався над наслідками трагедії, яку відвернули правоохоронці і комсомольці операгону.

...Вже зранку того злощасного 18 вересня поча-

сюр, оператор ЕОМ заводу «Автоштамп» Олена Носова, учні СПТУ-13 Сергій Павленко і Олександр Сердюк... А ще — представники середньої школи № 1, СПТУ № 1, 17, 31, виробничого об'єднання «Олександрівський, рудоремонтного заводу».

Третьюкурсник олександрійського СПТУ-13 Олександр Сердюк. Навіть з першого погляду залишаєш сумніви, що цей хлопець не спортсмен. Сердюк займається плаванням, що підтверджують широкі плечі, міцні руки. У школі він був відповідальним за класну дисципліну. Сердюку було

відомо про наступну сутичку. І як же він вчинив? Із позиції сильної, розсудливої людини, котра застереже, попередить? Чи слабкої, котра нікому

— А що ж ти думаєш про металістів? — запитав хтось у Сердюка.

— Звичайні хлопці, — відповів той.

— А якби почали бити «наших»?

— Допоміг би кіровоцям...

Та допомога Сердюка не знадобилася. Оперативники прибули на подвір'я середньої школи № 17, до якого перейшли «воюючі сторони», майже в ту мить, коли запал було піднесено до своєї рідної бочки з вибухівкою.

Серед тридцяти чотирьох затриманих були одинадцять комсомольців, решта — комсомольського віку, але до Спілки не мали відношення. Хочеться пригадати слова

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54-26; заступника редактора — 2-53-22; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу комуністичного виховання — 4-66-79, 4-64-21; комсомольського життя та економіки — 2-53-94; учнівської молоді і соціальної проблем — 2-59-82; фотолaboratorii — 4-64-21; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.